

Arrest

nr. 193 230 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het vluchtelingenkamp Shamshatoo in Pakistan, nabij Peshawar. Uw familie was oorspronkelijk afkomstig uit Ghanikhel in de provincie Nangarhar, Afghanistan. U hebt vanaf uw geboorte nagenoeg uw hele leven in het vluchtelingenkamp gewoond.

U werkte in de koekjesbakkerij van uw vader, toen er op een dag na de Eid een ver familielid langskwam. U raakte met hem aan de praat, en na verloop van tijd werden jullie vrienden. U begon veel tijd met hem door te brengen, zodanig veel dat uw werk eronder leed. Hij wijdde u in de meer radicale Islam in, en stelde u voor om in Nangarhar de gewapende Jihad te vervoegen. U maakte een afspraak aan het busstation, maar op weg naar daar overtuigde uw moeder u om toch maar niet te gaan. U werd

enkele dagen later tot tweemaal toe in elkaar geslagen. Hierop besloot uw vader dat u maar beter uit de streek zou weggaan. U nam contact op met een vriend in Kaboel, vroeg hem om werk voor u te zoeken, en u vervoegde hem aldaar.

In Kaboel kon u via uw vriend en met de steun van uw familie een voedingswinkel overnemen. Na ongeveer zes maanden kreeg u bezoek in de winkel van een vaste klant, die zich die dag raar gedroeg. Later kwam uit dat die man een groot bedrag aan geld had gestolen elders. De politie kwam langs in burger en nam uw verklaringen op. De dief werd opgepakt door de politie. Ongeveer een week daarop kreeg u bezoek van twee jonge mannen die u ervan beschuldigden dat u in het bezit was van het gestolen geld. Ze maanden u aan om uzelf aan te geven bij de politie om op die manier de eigenlijke dief vrij te krijgen, en bedreigden u.

Na gesprekken met uw vader en uw vriend in Kabul besloot u om het land te verlaten, en u vluchtte naar België, waar u aankwam op 18 oktober 2015, en asiel aanvraagde op 21 oktober 2015. Ter staving van uw relaas legde u kopieën voor van de volgende documenten: de achterkant van de ACP kaart van uw broer, een attest en puntenbriefjes van uw scholing in Pakistan, en twee UNHCR-formulieren van uw familie. U presenteerde ook het origineel van een taskara.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooraleerst dient erop gewezen te worden dat het geheel van de verklaringen die u aflegde voor de DVZ betreffende de door u vermeende vervolging, uw afkomst, uw activiteiten, en uw familie, gelogen zijn. Dit gaf u zelf immers toe in het begin van het gehoord voor het CGVS (CGVS p. 2), maar blijkt ook bijvoorbeeld uit uw verklaringen over de huidige woonplaats van uw ouders (Kabul, CGVS p. 15), die niet overeenkomt met de informatie opgegeven voor de DVZ (Ghanikhel, verklaring DVZ dd. 24 november 2015, afdeling 13); over uw beroepsactiviteiten, namelijk restaurateur, bakker, en winkelhouder volgens uw verklaringen voor het CGVS (CGVS p. 5, 7, 8) en herder volgens uw verklaringen voor de DVZ (verklaring DVZ dd. 24 november 2015, afdeling 12); etc. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid prima facie al ernstig ondermijnd.

Bovendien valt het ook op dat u tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde geboren te zijn in Pakistan (CGVS p. 4), terwijl de door u voorgelegde taskara een dorp in Afghanistan als uw geboorteplaats vermeldt (document 1). U stelt trouwens ook dat u de taskara drie a vier jaar geleden bent gaan afhalen (CGVS p. 5), terwijl op de taskara de datum van afgifte als 19 Qaws 1390 (10 december 2011) staat (document 1), dus vijf jaar geleden. Hieruit dient te worden besloten dat u ofwel voor het CGVS ook niet de waarheid vertelde op deze punten, of dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door het voorleggen van een vermoedelijk vals document, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust (CGVS p. 2).

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw problemen zowel in Pakistan als in Afghanistan op zichzelf genomen maar weinig geloofwaardig zijn.

Ten eerste, uw problemen in Pakistan. U verklaarde dat u daar tot tweemaal toe in elkaar bent geslagen omdat u terugkwam op een voornemen om de gewapende Jihad in Afghanistan te vervoegen (CGVS p. 8, 15, 17). Primo valt het op dat u over deze incidenten een tegenstrijdige verklaring aflegde: eenmaal verklaarde u dat uw radicale vriend bij de tweede vechtpartij aanwezig was (CGVS p. 8), maar daarop verklaarde u dat hij u pas een paar dagen later terug zag, toen hij op zijn motorfiets langs de bazaar passeerde (CGVS p. 17). Na confrontatie houdt u vol dat hij niet bij de vechtpartij aanwezig was (CGVS p. 17).

Dit leidt secundo echter tot de vaststelling dat u geen elementen aanreikt die de twee vechtpartijen verbinden met uw geannuleerde Jihadreis, wat nefast is voor de aannemelijkheid van uw bewering dat u in Pakistan problemen hebt met de taliban. U verklaarde dat uw kompaan u bedreigde door te stellen dat met u afgerekend zou worden als hem ooit iets overkwam (CGVS p. 8), maar er overkwam hem volgens uw verklaringen hoegenaamd niets, en hij toonde zich ook bezorgd over de keren dat u in elkaar geslagen werd (CGVS p. 17). Op zich is het trouwens al vreemd dat iemand u het ene moment zou bedreigen en enkele dagen daarop bezorgdheid zou tonen, en bovendien geconfronteerd met het gebrek van een link met uw activiteiten, kan u enkel aanvoeren dat de incidenten plaatsgrepen nadat u uw reis annuleerde, terwijl dit voordien nooit eerder gebeurde (CGVS p. 17). Dit volstaat echter niet om een band aan te tonen, en u slaagt er dus niet in om aannemelijk te maken dat u op basis van deze incidenten iets te vrezen zou hebben van de taliban.

Tertio valt het trouwens op dat uw hele radicaliseringsrelaas niet doorleefd, noch erg geloofwaardig is. U stelt namelijk dat u eigenlijk geen erg vrome moslim was en bent (CGVS p. 16, 17) en dat u ook niet erg vaak naar de moskee ging (CGVS p. 17). Ook steunde u de taliban eigenlijk niet (CGVS p. 15), wat uw beslissing om voor deze moslimextremisten te gaan vechten wel erg vreemd maakt. Geconfronteerd

met de vaststelling dat het opmerkelijk is hoe u het ene moment tegen de ongelovigen zou willen gaan vechten, om enkele maanden daarop uw toevlucht te zoeken in een ongelovig land, kan u geen coherent antwoord geven (CGVS p. 16). Het is natuurlijk mogelijk dat u louter en alleen door de invloed van uw radicale vriend radicaliseerde, maar u kan nauwelijks enige informatie geven over de activiteiten die u samen ondernam, of over het onderricht dat hij u gaf: u zou hele dagen met de man hebben doorgebracht, maar kon niet uitleggen waarmee deze dagen dan wel gevuld waren (CGVS p. 16). U komt niet verder dan dat hij u informeerde dat u naar de hemel zou gaan en daar een hogere plaats zou verdienen, en niet te veel aandacht aan het aardse moest schenken (CGVS p. 16). Nochtans zou verwacht kunnen worden dat er meer voor nodig zou zijn om iemands hele levensvisie en ideologie zodanig om te gooien tot het punt waar hij beslist om deel te nemen aan een gewapende strijd. Uw radicaliseringsverhaal is kortom maar weinig geloofwaardig.

U slaagt er aldus niet in om aannemelijk te maken dat u in Pakistan problemen kreeg met mensen aan wie u had beloofd om de Jihad te vervoegen.

Ten tweede, uw problemen in Afghanistan. U verklaarde dat u door vrienden of familieleden van een dief bedreigd werd, zodanig dat u de schuld voor zijn misdrijf op u zou nemen (CGVS p. 12). In het licht van het feit dat u hebt toegegeven uw relaas voorde DVZ volledig verzonnen te hebben, en het ongeloofwaardige karakter van uw problemen in Pakistan waarop supra gewezen, is het al erg moeilijk om nog geloof te hechten aan uw verklaringen over uw tijd in Afghanistan.

Maar zelfs an sich bekeken, is uw relaas ook hieromtrent niet geloofwaardig. Primo is er de vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk kan aanleveren omtrent de problematiek; geen aangifte bij de politie, geen bewijs dat u ooit uw winkel heeft verkocht nadat u in de problemen kwam, geen krantenartikel of ander stuk dat aantoonde dat de diefstal waarrond uw relaas draait ooit zou hebben plaatsgevonden (CGVS p. 10, 12, 14).

Secundo is er uw bewering dat u slechts twee dagen nadat u de bedreigingen had ontvangen in uw winkel, al kon vertrekken met een mensensmokkelaar (CGVS p. 18). Het is maar moeilijk voor te stellen dat u in enkele dagen tijd erin zou slagen om een – illegale – reis half de wereld rond op poten zou kunnen zetten en financieren. Uw bewering dat u en uw familie genoeg geld hadden rondslingeren om deze reis te betalen (CGVS p. 18) is ook maar weinig geloofwaardig, in het licht van uw verklaring dat uw vader indertijd nog land had moeten verkopen om het bescheiden bedrag voor de aankoop van de winkel in Kabul te kunnen vergaren (CGVS p. 9, 12). Dit maakt het op zijn beurt maar weinig geloofwaardig maakt dat de door u aangevoerde feiten zich hebben voorgedaan wanneer u zegt dat ze zich hebben voorgedaan. Dit ondermijnt uw algemene ongeloofwaardigheid verder.

Tertio verklaart u dat u nooit heeft gepoogd om de bescherming van de autoriteiten in te roepen (CGVS p. 14). Hierop gewezen, verklaarde u dat u niet inziet hoe de politie u zouden kunnen helpen (CGVS p. 14). Dit is een vreemde redenering: het ging om een banale, gemeenrechtelijke bedreiging, gedaan door vrienden of familieleden van een reeds gearresteerde misdadiger (CGVS p. 9), die behoorde tot een familie van buiten Kabul en slechts een lage status had (GVS p. 13, 14). Het feit dat de man door de politie werd opgepakt geeft trouwens aan dat het niet ging om iemand met genoeg invloed om het recht naar zijn hand te zetten. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u ontwijkend (CGVS p. 14). Er op gewezen dat u er wel erg vlug voor koos om te vluchten naar België, zonder ook maar enige poging te doen om uw (gemeenrechtelijke) problemen ter plaatse op te lossen, stelt u louter dat u niet in Pakistan, noch in Afghanistan kon overleven, en dat uw vader u had aangeraden te vluchten (CGVS p. 14, 15). Dit biedt echter geen afdoende antwoord op de vraag waarom u ter plaatse geen bescherming zocht. Het is totaal niet geloofwaardig dat iemand die werkelijk voor zijn leven vreest, niet eerst zou proberen om lokale beschermingsactoren in te schakelen. Uw verklaring dit nooit gedaan te hebben wijst opnieuw richting de ongeloofwaardigheid van u relaas over uw problemen in Kabul.

Samen genomen met uw reeds aangetaste geloofwaardigheid om redenen supra beschreven, dient hieruit geconcludeerd te worden dat u er ook niet in slaagde om uw problemen in Kabul aannemelijk te maken.

Aangezien uw problemen in Pakistan en Afghanistan niet aannemelijk werden gemaakt, maakt u niet aannemelijk dat u een gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, wel integendeel: er is supra al gewezen op het vermoeden dat u een valse taskara voorlegde, een duidelijke schending van de medewerkingsplicht van uw kant. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de

hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, die genoeg initiatief en zelfredzaamheid heeft getoond om van Afghanistan naar België te reizen. Bovendien heeft u in Pakistan een zekere scholing genoten (getuige documenten 3 en 4; CGVS p. 11), kan u een beetje lezen en schrijven in Pastou en Dari (CGVS p. 11), en kan u buigen op een gevarieerde beroepservaring: u bent tijdlang kok geweest (CGVS p. 5), u hebt een tijd in de bakkerij van uw vader gewerkt (CGVS p. 7), en u hebt uw eigen winkel gehouden in Kaboel (CGVS p. 8, 9). Van deze winkel kan u trouwens niet bewijzen dat hij ooit verkocht is (CGVS p. 12), dus mogelijk is deze nog in het bezit van uw familie. U hebt trouwens ongeveer een half jaar lang in Kaboel gewoond (CGVS p. 5), waardoor van u verwacht kan worden dat u een zekere vertrouwdheid met de stad hebt. Er kan van u dus redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou vestigen in Kabul, alwaar u uit eigen kracht in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Bovendien kan u in Kaboel ook rekenen op een ruim sociaal en familiaal netwerk: er is de vriend die u aan de winkel hielp (CGVS p. 8, 9), een oom langs vaderszijde (CVS p. 6), en sinds kort ook uw ouders en uw broer (CGVS p. 15). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens is verzoeker van mening dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooraleerst dient erop gewezen te worden dat het geheel van de verklaringen die u aflegde voor de DVZ betreffende de door u vermeende vervolging, uw afkomst, uw activiteiten, en uw familie, gelogen zijn. Dit gaf u zelf immers toe in het begin van het gehoord voor het CGVS (CGVS p. 2), maar blijkt ook bijvoorbeeld uit uw verklaringen over de huidige woonplaats van uw ouders (Kabul, CGVS p. 15), die niet overeenkomt met de informatie opgegeven voor de DVZ (Ghanikhel, verklaring DVZ dd. 24 november 2015, afdeling 13); over uw beroepsactiviteiten, namelijk restaurateur, bakker, en winkelhouder volgens uw verklaringen voor het CGVS (CGVS p. 5, 7, 8) en herder volgens uw verklaringen voor de DVZ (verklaring DVZ dd. 24 november 2015, afdeling 12); etc. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid prima facie al ernstig ondermijnd.

Bovendien valt het ook op dat u tijdens het gehoorvoor het CGVS verklaarde geboren te zijn in Pakistan (CGVS p. 4), terwijl de door u voorgelegde taskara een dorp in Afghanistan als uw geboorteplaats vermeldt (document 1). U stelt trouwens ook dat u de taskara drie a vier jaar geleden bent gaan afhalen (CGVS p. 5), terwijl op de taskara de datum van afgifte als 19 Qaws 1390 (10 [november] 2011) staat (document 1), dus vijf jaar geleden. Hieruit dient te worden besloten dat u ofwel voor het CGVS ook niet de waarheid vertelde op deze punten, of dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door het voorleggen van een vermoedelijk vals document, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust (CGVS p. 2).

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw problemen zowel in Pakistan als in Afghanistan op zichzelf genomen maar weinig geloofwaardig zijn.

Ten eerste, uw problemen in Pakistan. U verklaarde dat u daar tot tweemaal toe in elkaar bent geslagen omdat u terugkwam op een voornemen om de gewapende Jihad in Afghanistan te vervoegen (CGVS p. 8, 15, 17). Primo valt het op dat u over deze incidenten een tegenstrijdige verklaring aflegde: eenmaal verklaarde u dat uw radicale vriend bij de tweede vechtpartij aanwezig was (CGVS p. 8), maar daarop verklaarde u dat hij u pas een paar dagen later terug zag, toen hij op zijn motorfiets langs de bazaar passeerde (CGVS p. 17). Na confrontatie houdt u vol dat hij niet bij de vechtpartij aanwezig was (CGVS p. 17).

Dit leidt secundo echter tot de vaststelling dat u geen elementen aanreikt die de twee vechtpartijen verbinden met uw geannuleerde Jihadreis, wat nefast is voor de aannemelijkheid van uw bewering dat u in Pakistan problemen hebt met de taliban. U verklaarde dat uw kompaan u bedreigde door te stellen dat met u afgerekend zou worden als hem ooit iets overkwam (CGVS p. 8), (...) en hij toonde zich ook bezorgd over de keren dat u in elkaar geslagen werd (CGVS p. 17). Op zich is het trouwens al vreemd dat iemand u het ene moment zou bedreigen en enkele dagen daarop bezorgdheid zou tonen, en bovendien geconfronteerd met het gebrek van een link met uw activiteiten, kan u enkel aanvoeren dat de incidenten plaatsgrepen nadat u uw reis annuleerde, terwijl dit voordien nooit eerder gebeurde (CGVS p. 17). Dit volstaat echter niet om een band aan te tonen, en u slaagt er dus niet in om aannemelijk te maken dat u op basis van deze incidenten iets te vrezen zou hebben van de taliban.

Tertio valt het trouwens op dat uw hele radicaliseringsrelaas niet doorleefd, noch erg geloofwaardig is. U stelt namelijk dat u eigenlijk geen erg vrome moslim was en bent (CGVS p. 16, 17) en dat u ook niet erg vaak naar de moskee ging (CGVS p. 17). Ook steunde u de taliban eigenlijk niet (CGVS p. 15), wat uw beslissing om voor deze moslimextremisten te gaan vechten wel erg vreemd maakt. Geconfronteerd met de vaststelling dat het opmerkelijk is hoe u het ene moment tegen de ongelovigen zou willen gaan vechten, om enkele maanden daarop uw toevlucht te zoeken in een ongelovig land, kan u geen coherent antwoord geven (CGVS p. 16). Het is natuurlijk mogelijk dat u louter en alleen door de invloed van uw radicale vriend radicaliseerde, maar u kan nauwelijks enige informatie geven over de activiteiten die u samen ondernam, of over het onderricht dat hij u gaf: u zou hele dagen met de man hebben doorgebracht, maar kon niet uitleggen waarmee deze dagen dan wel gevuld waren (CGVS p. 16). U komt niet verder dan dat hij u informeerde dat u naar de hemel zou gaan en daar een hogere plaats zou verdienen, en niet te veel aandacht aan het aardse moest schenken (CGVS p. 16). Nochtans zou verwacht kunnen worden dat er meer voor nodig zou zijn om iemands hele levensvisie en ideologie zodanig om te gooien tot het punt waar hij beslist om deel te nemen aan een gewapende strijd. Uw radicaliseringsverhaal is kortom maar weinig geloofwaardig.

U slaagt er aldus niet in om aannemelijk te maken dat u in Pakistan problemen kreeg met mensen aan wie u had beloofd om de Jihad te vervoegen.

Ten tweede, uw problemen in Afghanistan. U verklaarde dat u door vrienden of familieleden van een dief bedreigd werd, zodanig dat u de schuld voor zijn misdrijf op u zou nemen (CGVS p. 12). In het licht van het feit dat u hebt toegegeven uw relaas voorde DVZ volledig verzonnen te hebben, en het ongeloofwaardige karakter van uw problemen in Pakistan waarop supra gewezen, is het al erg moeilijk om nog geloof te hechten aan uw verklaringen over uw tijd in Afghanistan.

Maar zelfs an sich bekeken, is uw relaas ook hieromtrent niet geloofwaardig. Primo is er de vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk kan aanleveren omtrent de problematiek; geen aangifte bij de politie, geen bewijs dat u ooit uw winkel heeft verkocht nadat u in de problemen kwam, geen krantenartikel of ander stuk dat aantoonst dat de diefstal waarrond uw relaas draait ooit zou hebben plaatsgevonden (CGVS p. 10, 12, 14).

Secundo is er uw bewering dat u slechts twee dagen nadat u de bedreigingen had ontvangen in uw winkel, al kon vertrekken met een mensensmokkelaar (CGVS p. 18). Het is maar moeilijk voor te stellen dat u in enkele dagen tijd erin zou slagen om een – illegale – reis half de wereld rond op poten zou kunnen zetten en financieren. Uw bewering dat u en uw familie genoeg geld hadden rondslingeren om deze reis te betalen (CGVS p. 18) is ook maar weinig geloofwaardig, in het licht van uw verklaring dat uw vader indertijd nog land had moeten verkopen om het bescheiden bedrag voor de aankoop van de winkel in Kabul te kunnen vergaren (CGVS p. 9, 12). Dit maakt het op zijn beurt maar weinig geloofwaardig maakt dat de door u aangevoerde feiten zich hebben voorgedaan wanneer u zegt dat ze zich hebben voorgedaan. Dit ondermijnt uw algemene ongeloofwaardigheid verder.

Tertio verklaart u dat u nooit heeft gepoogd om de bescherming van de autoriteiten in te roepen (CGVS p. 14). Hierop gewezen, verklaarde u dat u niet inziet hoe de politie u zouden kunnen helpen (CGVS p. 14). Dit is een vreemde redenering: het ging om een banale, gemeenrechtelijke bedreiging, gedaan door vrienden of familieleden van een reeds gearresteerde misdadiger (CGVS p. 9), die behoorde tot een familie van buiten Kabul en slechts een lage status had (GVS p. 13, 14). Het feit dat de man door de politie werd opgepakt geeft trouwens aan dat het niet ging om iemand met genoeg invloed om het recht naar zijn hand te zetten. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u ontwijkend (CGVS p. 14). Er op gewezen dat u er wel erg vlug voor koos om te vluchten naar België, zonder ook maar enige poging te doen om uw (gemeenrechtelijke) problemen ter plaatse op te lossen, stelt u louter dat u niet in Pakistan, noch in Afghanistan kon overleven, en dat uw vader u had aangeraden te vluchten (CGVS p. 14, 15). Dit biedt echter geen afdoende antwoord op de vraag waarom u ter plaatse geen bescherming zocht. Het is totaal niet geloofwaardig dat iemand die werkelijk voor zijn leven vreest, niet eerst zou proberen om lokale beschermingsactoren in te schakelen. Uw verklaring dit nooit gedaan te hebben wijst opnieuw richting de ongeloofwaardigheid van u relaas over uw problemen in Kabul.

Samen genomen met uw reeds aangetaste geloofwaardigheid om redenen supra beschreven, dient hieruit geconcludeerd te worden dat u er ook niet in slaagde om uw problemen in Kabul aannemelijk te maken.

Aangezien uw problemen in Pakistan en Afghanistan niet aannemelijk werden gemaakt, maakt u niet aannemelijk dat u een gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, wel integendeel: er is supra al gewezen op het vermoeden dat u een valse taskara voorlegde, een duidelijke schending van de medewerkingsplicht van uw kant. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. (...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen heeft over bepaalde aspecten van zijn relaas, met name de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, de afkomst en verblijfssituatie van hem en zijn familie en zijn professionele activiteiten. Het gegeven dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmiddellijk, en voordat zijn advocaat daarbij aanwezig was, heeft aangegeven dat hij met betrekking tot voormelde aspecten niet de waarheid had verteld bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, doet geen afbreuk aan het feit dat hij, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en zijn algemene geloofwaardigheid, ook wat betreft zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hierdoor in ernstige mate wordt ondermijnd. Er is dan ook geen enkele garantie dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel de waarheid spreekt. Het argument dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij werd misleid, biedt in dezen geen verschoning. Immers, verzoeker werd voorafgaand aan zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen en werd uitdrukkelijk afgeraden om onder invloed van anderen feiten anders voor te stellen (stuk 15, vragenlijst, voorafgaand advies). Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren in het kader van zijn asielprocedure. Dat de verklaringen die door verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden afgelegd met betrekking tot de huidige verblijfplaats van zijn ouders en broer eenduidig zijn, neemt niet weg dat zij niet overeenstemmen met hetgeen verzoeker desbetreffend bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard.

Waar verzoeker tracht te gedane vaststellingen met betrekking tot zijn taskara te verschonen door te wijzen op het gegeven dat hij zelf heeft aangegeven geen idee te hebben van exacte periodes of momenten, kan hij niet overtuigen. Verzoeker is op andere ogenblikken zowel tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bij de Dienst Vreemdelingenzaken perfect bij machte om bepaalde tijdsaanduidingen te geven (stuk 5, gehoor, p. 5, 13, 17; stuk 15, vragenlijst, punten 3.1 en 3.5; stuk 15, verklaring DVZ, punt 31).

De Raad volgt verzoeker niet waar hij betoogt dat hij op eenduidige wijze heeft verklaard dat de persoon die hem trachtte te rekruteren voor de gewapende jihad niet bij de tweede vechtpartij aanwezig was en hem eerst enige tijd nadien in de bazaar weer tegenkwam. Verzoeker verklaarde immers: "(...) *Twee dagen later werd ik opnieuw tegengehouden en geslagen, en deze keer heb ik die persoon ook gezien, hij was er zelf bij.*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Aldus blijkt dat verzoeker letterlijk verklaarde dat hij de persoon in kwestie heeft gezien toen hij een tweede keer in elkaar werd geslagen. Dat verzoeker zonder meer wilde uitdrukken dat deze persoon erbij betrokken was, is een verklaring *post factum* die derhalve niet overtuigt.

Teneinde een verband aan te tonen tussen zijn weigering om deel te nemen aan de jihad en de incidenten waarbij hij in elkaar werd geslagen, verwijst verzoeker naar zijn eerdere verklaringen door zijn 'radicale vriend' te zijn bedreigd en na voormelde incidenten daarover door hem te zijn aangesproken, hetgeen erop zou wijzen dat deze vriend ervan wist. Deze elementen zijn daartoe evenwel niet toereikend. Verzoeker verklaarde immers dat zijn voormalige vriend ermee dreigde met verzoeker af te rekenen indien hem of zijn kompanen iets zou overkomen, maar uit zijn verklaringen kan niet blijken dat deze persoon of zijn medestanders daadwerkelijk door verzoeker in de problemen zou zijn gekomen. Zelfs indien dat toch zo zou zijn geweest, en dus wordt aangenomen dat verzoekers voormalige vriend een hand heeft gehad in de afrekeningen, kan niet worden ingezien waarom die zich vervolgens op huichelachtige wijze zou hebben gedragen door zich bezorgd te tonen omtrent verzoeker bij het weerzien in de bazaar, gelet op het duidelijke dreigement dat eerder werd geuit. De uitleg dat er slechts sprake zou zijn geweest van een gespeelde bezorgdheid houdt aldus geen steek.

Dat verzoeker nooit letterlijk verklaarde dat hij geen erg vrome moslim was vooraleer hij zijn radicale vriend ontmoette, neemt niet weg dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich aanvankelijk niet rigoreus hield aan de religieuze plicht om vijf maal daags te bidden, maar dit onder invloed van zijn radicale vriend wel begon te doen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 17). Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij de taliban reeds gunstig gezind was voorafgaand aan de contacten met zijn radicale vriend (*ibidem*, p. 15).

De uitleg dat de radicalisering die verzoeker zou hebben doorgemaakt een geleidelijk proces was waarbij zijn radicale vriend zou hebben getracht hem te vervreemden van zijn ouders en familie en dat het uiteindelijk zijn moeder was die er na vele telefoontjes in slaagde om terug connectie te maken met verzoeker, doet niets af aan de concrete en pertinente vaststelling dat verzoeker slechts in bijzonder vage en weinig doorleefde bewoordingen kon vertellen over de contacten die hij met zijn radicale vriend zou hebben gehad. Verzoeker stelde dat hij bevriend geraakte met deze persoon, veel met hem optrok, op den duur meer tijd met hem doorbracht dan in de bakkerij en veel te weten kwam over waar deze persoon naartoe ging en wat hij deed (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Ook specifiek daarnaar gevraagd, kon verzoeker over zijn radicale vriend geen details geven, behalve zijn naam en waar zijn familie woonde (*ibidem*, p. 16). Verzoekers verklaring dat hij uit onwetendheid snel onder de invloed zou zijn

geraakt van het argument dat hij als *jihadi* in de hemel een hogere plaats zou verdienen en zich daarom niet met de aardse werkelijkheid moest bezighouden, kan hoegenaamd niet overtuigen. Dat een jongeman die een normale job heeft in de bakkerij van zijn vader, die zich klaarblijkelijk niet in een kwetsbare maatschappelijke of financiële positie bevindt, en die zich niet bijzonder intensief bezighoudt met zijn geloof, noch enige sympathie heeft voor de taliban, zich zomaar zou laten beïnvloeden door een radicale vriend *“die met geld in zijn zakken rondrijdt op een moto en er ei zo na in slaagde hem te vervreemden van zijn familie”*, acht de Raad niet aannemelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat de afwezigheid van documenten met betrekking tot de problemen in Afghanistan niet mag dienen om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande in twijfel te trekken, in de mate dat deze verklaringen op hun eigen merites dienen te worden beoordeeld, gaat hij eraan voorbij dat deze verklaringen op zich niet overtuigen. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft uitgelegd dat hij geen documenten heeft meegebracht, kan zijn nalaten desbetreffend niet verschonen.

Waar verzoeker aanstipt dat het eigenlijk zijn schoonbroer was die zijn reis naar België financierde, merkt de Raad op dat dit niet blijkt uit zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde immers: *“Ik zei eerder al dat ik wat geld bij had toen ik mijn vader belde, met dat geld ging ik naar daar, ze hadden er ook wat bij. (...)”*. Verzoeker gaf enkel aan dat zijn schoonbroer de smokkelaar regelde en voegde daaraan toe dat zijn vader ziek en zwak is en niet zo goed kan zien (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Hieruit kan niet blijken dat verzoekers schoonbroer ook de financiële last van deze reis op zich zou hebben genomen. In de bestreden beslissing wordt overigens nergens uitgegaan van de veronderstelling dat de volledige opbrengst uit de verkoop van gronden zou zijn gespendeerd aan de aankoop van verzoekers winkel. Wel wordt terecht weinig geloof gehecht aan de bewering dat verzoeker en zijn familie erin zouden zijn geslaagd om op nauwelijks twee dagen het nodige geld bijeen te krijgen om de smokkelaar te betalen – volgens verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken betaalde zijn vader de smokkelaar 6500 dollar (stuk 15, verklaring DVZ, rubriek 30) – in het licht van verzoekers verklaring dat zijn vader indertijd land had moeten verkopen om het bescheiden bedrag voor de aankoop van zijn winkel in Kabul – 1000 tot 1500 dollar – te kunnen vergaren (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

De loze bewering dat de autoriteiten verzoeker geen bescherming konden bieden in Kaboel biedt geen afdoende verklaring voor verzoekers nalaten om minstens te proberen lokale beschermingsactoren in te schakelen. Het argument dat zijn oom en diens kinderen niet welstellend zijn en hem niet konden opvangen en beschermen, doet geen afbreuk aan de rechtmatige verwachting dat verzoeker in de eerste plaats een beroep zou hebben trachten te doen op de autoriteiten voor zijn bescherming.

Waar verzoeker opmerkt dat hij documenten heeft neergelegd met betrekking tot zijn leven in Pakistan, wijst de Raad hem er vooreerst op dat het slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien beschikken documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

De Raad merkt nog op dat verzoeker niet toelicht in welke zin zijn jonge leeftijd een ander licht vermag te werpen op bovenstaande appreciatie van zijn asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van de door hem voorgehouden feiten dermate jong was dat hij niet in staat zou zijn om daarover in het kader van zijn asielaanvraag coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, kan het vermoeden dat de vrees die verzoeker koestert ten aanzien van zijn land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat hij er loopt reëel is, niet worden weerhouden. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten om overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet te hebben gemotiveerd waarom mag worden aangenomen dat de voorgehouden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016 en COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 1 september 2017 de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 bij. Uit deze recente informatie blijkt niet dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande analyse. Hij stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er op algemene wijze subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, welke bewering geen steun vindt in hoger vermelde informatie. Verzoeker stelt verder dat uit een verslag van UNOCHA blijkt dat de relatief rustige regio's in Afghanistan geen valabel alternatief vormen omwille van de interne migratiestromen vanuit onveilige regio's, maar laat na dit verslag te voegen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, die genoeg initiatief en zelfredzaamheid heeft getoond om van Afghanistan naar België te reizen. Bovendien heeft u in Pakistan een zekere scholing genoten (getuige documenten 3 en 4; CGVS p. 11), kan u een beetje lezen en schrijven in Pastou en Dari (CGVS p. 11), en kan u buigen op een gevarieerde beroepservaring: u bent tijdlang kok geweest (CGVS p. 5), u hebt een tijd in de bakkerij van uw vader gewerkt (CGVS p. 7), en u hebt uw eigen winkel gehouden in Kaboel (CGVS p. 8, 9). Van deze winkel kan u trouwens niet bewijzen dat hij ooit verkocht is (CGVS p. 12), dus mogelijk is deze nog in het bezit van uw familie. U hebt trouwens ongeveer een half jaar lang in Kaboel gewoond (CGVS p. 5), waardoor van u verwacht kan worden dat u een zekere vertrouwdheid met de stad hebt. Er kan van u dus redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou vestigen in Kabul, alwaar u uit eigen kracht in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Bovendien kan u in Kaboel ook rekenen op een ruim sociaal en familiaal netwerk: er is de vriend die u aan de winkel hielp (CGVS p. 8, 9), een oom langs vaderszijde (CVS p. 6), en sinds kort ook uw ouders en uw broer (CGVS p. 15). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Het gegeven dat verzoeker niet op eigen houtje naar België gekomen is, maar begeleid werd door een smokkelaar die hij niet zelf geregeld heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij deze reis heeft gemaakt met de intentie zich al dan niet permanent in Europa te vestigen, gelet op zijn asielaanvraag in België. Verzoeker minimaliseert de scholing die hij heeft genoten en de beroepservaring die hij heeft opgedaan, maar toont niet *in concreto* aan dat de door hem verworven kennis en competenties niet zouden volstaan om in Kabul op zelfstandige basis in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat verzoeker zelf geen eigenaar was van de winkel die hij daar uitbaatte en er bijgevolg niet naar kan terugkeren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker de verkoop van zijn handelszaak (de in de winkel aanwezige voorraden) niet aannemelijk heeft gemaakt en derhalve mag worden verondersteld dat deze mogelijks nog in het bezit is van zijn familie. Met de algemene beweringen dat verzoeker in Kabul geen menswaardig leven zal kunnen leiden en noch zijn oom noch zijn andere familieleden hem daar een waardige opvang kunnen verschaffen doet verzoeker evenmin afbreuk aan bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen op basis waarvan redelijkerwijze van hem mag worden verwacht dat hij zich in de stad Kabul vestigt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomende onderzoeksmaatregelen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF